

10

DISSERTATIO MEDICA

INAUGURALIS,

DE

P O D A G R A.

LIBRARY OF THE

10
DISSERTATIO MEDICA

INAUGURALIS

DE

P O D A G R A :

QUAM,

ANNUENTE SUMMO NUMINE,

Ex Auctoritate Reverendi admodum Viri,

D. GEORGII BAIRD, S. S. T. P.

ACADEMIÆ EDINBURGENÆ PRÆFECTI;

NEC NON

Amplissimi SENATUS ACADEMICI Consensu,

Et Nobilissimæ FACULTATIS MEDICÆ Decreto;

PRO GRADU DOCTORIS,

SUMMISQUE IN MEDICINA HONORIBUS AC PRIVILEGIIS
RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS;

ERUDITORUM EXAMINI SUBJICIT

TULLIUS M'HUGH,

HIBERNUS.

SOCIET. HIB. MED. EDIN. SOC. EXTRAORD.

ET PRÆSES ANNUUS.

Multos morbos multa fercula sæerunt.

SENECA.

*What, and how great, the virtue, and the art,
To live on little with a cheerful heart.*

POPE.

Ad diem 24 Junii, hora locoque solitis.

EDINBURGI:

CUM PRIVILEGIO.

TYPIS GEORGII MUDIE ET FILII.

1796.

VIRO ILLUSTRISSIMO,
ANNESLEY KNOX,
ARMIGERO DE ARDNAREE,
IN COMITATU SLIGENSI DEGENTI,
S. P. D.
TULLIUS M'HUGH.

Si urbanitatem, mores expolitos multasque virtutes, quæ tibi sincerum civium amorem conciliarunt, in hac dedicatione, delineare conarer, modestiam tuam læsum iri mihi met persuasum habeo. Occasionem vero felicem tandem accessisse magnopere lætor, uti, quantopere modi, quo mei mentionem feceris generosi reminiscar, publice declarem. Sensum tuæ benevolentiae mihi e memoria nunquam esse elapsurum,

*“ In freta dum fluvii current, dum montibus umbræ
“ Lustrabunt convexa, polus dum sidera pascet ;”*

et honorem, nomenque tuum laudesque semper mansura esse, quæ me cunque vocant terræ, spondeo.—Vale.

*Decimo Calendas Julii, anno Salutis Humanæ 1796,
Edinburgi, dabam.*

DISSERTATIO MEDICA

INAUGURALIS,

DE

PODAGRA.

PROËMIUM.

CUM viri plurimi, a seculo Hippocratico ad id, quod, in præsentia, labitur, notitia medicinæ summa longe lateque nobilitati, multa super hoc morbo in vulgus ediderint; et naturam ejus, causas et curationem, studio diligentiaque indefessis, investigare contenderint; et nihilominus, post omnes conatus, ne remotissimam quidem curationis certæ et absolutæ spem miserandis, qui eo laborant, mortalibus

A

præbere

præbere potuerint ; minime erit mirandum, si hunc morbum, maxima cum diffidentia, profequi aggredior ; morbum, qui sagacitatem eorum elusit, qui experientiam diuturnam ingenii acutissimis addiderunt, unde varia phænomena, quæ hic morbus fallax, et mutabilis, in morem Protei, præ sese ferre solet, fideliter accurateque notare valuerunt. Cum vero hæc academia celeberrima omnibus, qui non aliquot ingenii, diligentiae, et notitiæ artis Hippocraticæ, documenta dederunt, honores suos denegare consueverit, pensum mihi injunctum absolvere pro virili conabor. Plane tamen confitear oportet, me nihil novum, super argumento, proferendum habere ; et memet ea medendi via, quam professores hujusce academici jure celebres maxime probent, et ad paroxysmos ejus præsentis levandos, et ad reditum eorundem præcavendum, in primis accommodari judicent, ex toto circumscripturum.

Nemini admirationem movebit, hunc morbum attentionem medicorum, ab antiquissimis
seculis

seculis ad præsens usque, in se tantopere convertisse; si, in momentum, reputetur, quam crudeliter mortales valetudine commoda, quæ summæ utilitatis est, fonsque felicitatis humanæ præcipuus, soleat privare. Quanquam forsitan a nonnullis, qui ingeniis parum acutis sunt præditi, et præjudiciis obcæcantur, affirmabitur, non eam, quam plerique scriptores ei impenderunt, mereri; quoniam pauculos e multis tantum afficit, quorum pigritia et inertia, ut sibi oneri patriæque inutiles sint, faciunt. Si verò rem accuratius examines, reperietur, licet pars generis humani numerosissima ab eo immunis vivat, utilissimam eosque, quorum omnes cogitationes et actiones commodis patriæ promovendis dicantur, quique nunquam a justis et honorificis, quæ persequuntur, ut causas ejus fugiant remotas, deflectunt, eo nimis sæpe extinguunt. Rem ita sese habere hinc manifeste patet, quod in præfectos classium, duces, rei politicæ studiosos, et philosophos potissimum invadit. Non delineare conabor, quoties et quantopere homines hujusmodi patriæ consulere possint, aut

revera consulant ; hic depingere, quot et quanta mala ab iis, hunc per morbum, lecto affixis proficiscantur. Nauta judicet, quanti momenti sit suus præfectus ; miles quanti dux ; vir honestus, quanti patriæ commodis devotissimus ; scientiæ cujuslibet studiosus, quanti præceptor doctus et fidelis. E propria experientia optime novi, in quam spissas tenebras sæpe aberravissem, sine duce et auspice sagace Denique hocce proemium, verba unius ex accuratissimis observatoribus, qui unquam medicinam adornarunt, in usum revocando concludam, “ divites plures interimit quam pauperes, plures sapientes quam fatuos *.”

DEFINITIO MORBI.

“ Morbus hæreditarius, oriens sine causa externa evidente, sed præeunte plerumque ventriculi affectione insolita, pyrexia, dolor ad articulum,

* Sydenhamus de Podagra.

culum, et plerumque pedis pollici, certe pedum et manuum juncturis, potissimum infestus: Per intervalla revertens, et sæpe cum ventriculi vel aliarum partium internarum affectionibus alternans *.”

HISTORIA.

Vir accuratissimus, Cullenus hunc morbum in quatuor species, vel varietates, regularem nempe, atonicam, retrogradam et aberrantem, dividendum curavit. Ordine modo comprehenso, historiam singularum, cum definitionibus iis propriis, tradere conabor.

REGULARIS.

Hæc modo sequente definitur.

“ Podagra

* Cul. Synop. Nosolog. Method.

“ Podagra cum inflammatione artuum satis vehementi per aliquot dies perstante, et paulatim cum tumore, pruritu et desquamatione partis recedente.”

Hic morbus, summi cruciatus parens, sexu masculino potissimum circumscribitur. Contra tamen opinionem Hippocratis venerabilem, qui sexum fæmineum vim ejus dolentissimam raro experiri ait, hoc seculo, quod luxuria mollietique diffluit, mulieres non eo semper carent. Quæ vero ei maxime objiciuntur, eæ sunt robustæ et plenæ ; quæ, ut Seneca ait, viros, omni licentiæ modo, adæquant. Plerumque notatur, pueros et juvenes, si pauculos excipias, in hunc morbum raro incidere ; et eunuchos, cum vitam sobriam et actuosam degunt, ab eo immunes vivere. Si vero inertiae omnique alii luxuriæ semet incipiant dedere, eos, pro certo, invadit podagra. Hic morbus sævitiam in miseros mortales raro prius incipit exercere, quam annum ætatis trigesimum quintum attigerunt ; præterquam

præterquam in iis, quos labes hæreditaria, causæ excitanti frequenter admotæ adjuncta, in morem herbæ, quæ in solo feraciore prognata in florem citius evocatur, accessioni morbi maturiori objicit. Nullis signis adventum ejus manifeste prænunciantibus, aliquando invadit. Eum vero plerumque antecedunt, fudor, e pedibus profluere affuetus, suppressus; frigoris, in utrisque pedibus et cruribus, sensus. Modo torpor, modo punctiones, cum spasms, in illis percipiuntur, quibus accedit tumor venarum varicosus. Nunc ægrum afficiunt sensus gravitatis, languor, cruditates ventriculi, appetentia cibi diminuta, et alia dyspepsiæ signa. Haec omnia plerumque, decem duodecimve dies, incidere solent, antequam paroxysmus accedit. Sydenhamus vero memoriæ prodit, appetitum nonnunquam, eo die, qui paroxysmum antecedit, naturali esse majorem. Tempus solitum, quo paroxysmi incipiunt, est mensis Januarii,

“ Thus

“ Thus winter falls

“ A heavy gloom oppressive o’er the world,
“ Thro’ nature shedding influence malign,
“ And rouses up the seeds of dark disease *.”

Aliquando vespere, sed multo frequentius, inter horam secundam et tertiam matutinam, primum magis i pedis pollicis articulum, unius pedis tantum, subito occupat morbus, et dolorem eum, qui a junctura luxata proficiscitur, referentem movet, quem comitatur nonnihil horroris et rigoris. Hæc signa vero decrescunt, prout dolor augetur. Ea excipiunt notæ pyrexix communes, quæ tamdiu durat, quam dolor manet. Nunc dolor, qui ante vix tolerabilis erat, gradatim progreditur, ægrum cruciatu summo afficiens, donec ad acmen accedat, quam, sub eandem, qua incipit, noctis subsequenter horam, attingit. Saltem hoc, intra viginti quatuor horas, a prima accessione, eveniet. Miserandi ægroti sensus, quos, hoc cruciatus momento, experiuntur, varie depingunt. Alii stricturam compressionemque violentam, alii

morsum

* Thomson’s Seasons,

morsum et quasi exustionem partium sentiunt ; quæ maxime amabiles, hoc cruciatus momento, adeo feroces efficiunt, ut adstantes, utrum eos commiserentur, vel execrentur, non parum dubitare cogantur. Deinde dolor gradatim remittit, et postquam solitum viginti quatuor horarum decursum, a prima accessione, peregit, ex toto plerumque cessat, et sudor lenis prorumpens somnum ægroto, cujus magnopere indiget, arctum gratumque tandem conciliat. Mane proximo, pars, quæ antea dolebat, rubra et tumefacta esse reperitur. Hæc signa vero gradatim, brevi spatio, decedunt. Quanquam dolor violentus cessavit ; dolor, tamen, et pyrexiaë leviores, in aliquot dies, unoquoque vespere, redeunt. Deinde pauculis diebus, morbus omnino evanescit, non, nisi ex intervallo longo, rediturus. Post hunc paroxysmum excruciantem, valetudine commodiore fruitur ægrotus, quam quæ ei, in aliquantum temporis ante, contigerat.

Hic morbus, post primam accessionem, minus frequenter repetit. Intervalla, vero, e paroxysmis reiteratis, breviora et breviora evadunt; donec, ad extremum, ægroto miserando, nisi per paucos menses æstivos, libertate ex toto interdicator.

Hic morbus pedes alternatim nonnunquam invadit, et aliquando alios artus, quam pedi proprios, invisit. Per paroxysmum urina coloratior est, et cum in matula aliquandiu fuerit asservata, sedimentum arenosum deponit. Alvus plerumque dura est; et morbus, per totum, quod habet, spatium, appetitu prostrato stipatur. Dum paroxysmus decedit, pruritus gravior pedem affectum, præsertim inter digitos, corripit; cuticula desquamatur, et appetentia cibi viresque restituuntur.

Cum hic morbus frequenter redit, monumentum naturæ perniciosæ, in artubus, perenne relinquit. Hi enim debilitantur, rigescunt, et tandem motu penitus orbantur. Concreta cretacea,

racea, in iisdem nunc formari incipiunt ; quæ, Culleno celeberrimo iudice, sub initium, forma fluida deponuntur, et postea arescunt et durescunt. Quinetiam adjicit, hæc concreta indolem terrenam habere, ex acidis penitus dissolvi posse, et non parum ad motum artuum perdendum conferre. Cum ægroti hoc morbo diu conflictantur, in affectus nephriticos illabi consueverunt, qui cum podagra alternant.

ATONICÆ.

Definitio. "Podagra cum ventriculi vel aliûs partis internæ atonia, et vel sine expectata aut solita artuum inflammatione, vel cum doloribus artuum lenibus tantum et fugacibus, et cum dyspepsia, vel aliis atoniæ symptomatis, subito sæpe alternantibus."

Hic morbi status plerumque incidit, cum corpus, ob debilitatem vel quamlibet aliam causam, dolorem et inflammationem, quæ in priore se-

met ostenderant, quæque Sydenhamus, non sine ratione gravissima, remedium naturæ præstantius appellat, edere nequit. Nunc signa, quanquam minus dolentia, multo magis periculosa apparent, qualia sunt appetitus amissus, et omnia alia, quæ dyspepsiam subesse testantur, ut nausea, ægrotatio, vomitio, inflatio, ructus acidi, et doloris, in regione ventriculi, sensus. Nonnunquam spasmi, partium corporis diversarum, signa modo posita comitantur. Durities alvi plerumque semet ostendit; diarrhœa, vero, cum doloribus intestinorum, quibusdam in exemplis, subest. Modo viscera thoracis afficiuntur, et palpitatio vel syncope, si morbus cor teneat, oritur. Modo pulmones corripuntur, quod subsequuntur asthma et dyspnœa. Modo in capite, sub forma vertiginis, cephalalgiae, apoplexiæ vel paralyseos, semet ostendit. Postremæ exemplum in Samuele Sommerville, qui curæ viri ingeniosi et eruditi, Doctoris Rutherford, in cubiculo Nosocomii Regii, semet, ut ægrotum, demandaverat. Paroxyfmis podagræ regularibus aliquamdiu fuerat obnoxius; fed

sed aliqua causa impetum ejus extrema corporis versus solitum interpellaverat. Hinc potestate unum latus movendi privatus est, quam tamen postea recuperavit, dolore et inflammatione ad corporis extrema reductis. Hoc in morbo, summus consensus corpus inter et animum intercedere videtur. Facultates rationales multum debilitari videntur, adeo ut, ob causam levissimam, magnopere perturbari aliquando consueverint. Ægrotus modo adstantes execratur, modo precatur, modo lachrymatur, et omnia signa, quæ hypochondriasin ab aliis morbis fecernunt, qualia sunt metus, anxietas, summus periculi horror, qui, sine ulla causa, ei ob oculos constanter obversatur, exhibet.

RETROGRADÆ.

Definitio.—“ Podagra cum inflammatione artuum subito recedente, et ventriculi vel aliûs partis internæ atonia mox infecuta.”

Hæc

Hæc podagræ species, prima accessione, regularem reddit; sed gradum doloris vel inflammationis ejus communem non assequitur. Nec cum hæc signa adsunt, tempus consuetum manent, et gradatim, ut in regulari incidit, decedunt. Insperato ex toto evanescunt, dum aliqua pars interna mox corripitur. Quod viscus internum potissimum affici solet, id est ventriculus. Hoc evenisse testantur, vomitio, ægritudo, dolor violentus et anxietas, quæ ibi oriuntur. In cor nonnunquam invadit, quod syncopen facit, in pulmones quoque interdum, unde signa pneumonica, ut asthma &c. proficiunt. Si caput, contra, occupat, apoplexia vel paralyfis pro certo oritur.

ABERRANTIS.

Definitio.—“ Podagra cum partis internæ inflammatione, vel non prægressa, vel prægressa, et, subito recedente, inflammatione artuum.”

In

In hoc morbi statu, diathesi arthritica præsente, inflammatio aliquam partem internam invadit. Tantum abest, ut inflammationes juncturarum partiumque externarum moveat, ut, contra, sub forma inflammationis idiopathicæ partis, quam afficit, semet ostendat. Hæc podagræ species ad pulmones imprimis vergit; nonnulli etenim medici, sub forma inflammationis pneumonicæ, eam reppererunt. Vir summo jure venerandus, Doctor Cullen, utrum necne affectus recti et cervicis vesicæ uriniferæ, qui in hominibus podagræ opportunis apparent, podagræ retrocedenti vel aberranti referri debeant, addubitare videtur.

DIAGNOSIS.

Omnibus temporibus, inter medicos ex toto convenit, diagnosin justam instituere in primis esse exoptandum; quoniam, ut viam medendi, majore successus prosperi spe, dirigere possimus, et, ut auxilium ægrotanti certius promittere audeamus,

deamus, facit. Nullus morbus autem esse videtur, a quo podagra non pro certo potest discerni. Ad eam proxime accedit rheumatismus; sed ab hoc non difficulter valet distingui, quod articuli extremorum podagræ, ut manuum pedumve digitis proprii; rheumatismi, contra, humeri, cubiti, genua reliquique majores, sedes communis et vulgaris sunt. Insuper, podagra ætate provectiores, plenos temperamentoque sanguineo præditos, qui vitam sedentariam inertemque degunt, et sexum masculinum, invadit. Rheumatismus, ex adverso, juniores, actuosos, omnia corporum genera, sexui foemineo minime parcens. Dolor podagræ locum mutare minus periclitatur, et, cum hoc incidit, ad membrum contrarium, vel aliquam partem internam, migrat. Nulla parte certa rheumatismus circumscribitur. Podagra est morbus, qui a labe hæreditaria profluit, et originem a nulla causa externa evidente deducit. Rheumatismus a nullo vitio parentum ingenito oritur, et frigori, ut causæ communi, referri potest. Paroxyfmi, in podagra, violentiores sunt, et tumor ruborque majores

maiores, quam in rheumatismo. Notæ dyspepsiæ podagram plerumque antecedunt. Rheumatismus accedit subito, nullo signo adventum ejus prænunciante. Prior uno articulo, eodem tempore, plerumque continetur; posterior multos occupat.

In aliis hujusce morbi varietatibus distinguendis medicus, adhuc inexpertus, a proclivitate cautè consideranda auxilium lumenque judicio suo petere debet; quod, ut errores, in quos aliter illabi periclitaretur, vitare possit, faciet.

SEMINIA.

Hæc sunt temperamentum cholero-fanguineum, proclivitas ad morbum a labe hæreditaria profluens, plenitudo universa, caput amplum; corpus validum robustumque, reti mucoso crasso obtectum. Cum hic morbus semel invasit, eruditissimus Gregorius, hoc reditui ejus favere, memoriæ prodit. Hæc sunt semi-

C

nia

nia præcipua, et haud dubie ad periculum, quod immineat, præfagiendum sufficiunt. Cui igitur hæc insunt, is vitam cautissime agat, alioquin effectus morbi diros et luctuosos citius seriùsve experietur.

CAUSÆ EXCITANTES.

Has in duo genera dividendas curavit celebris Cullenus.

I. Omnia, quæ conditionem corporis nimis plenam faciunt, qualia sunt vita iners et sedentaria, exercitatio et corporis et animi neglectui habita, ratio victus plena et luxuriosa, usus præsertim cibi animalis immodicus, vina et alii liquores fermentati, nimis liberaliter adhibiti. Quin hæc podagræ irritamenta valentissima sint, vix poterit dubitari, cum neminem, qui medicinam primoribus labris degustaverit, lateat, eos, qui vitam laboriosam et actuosam constanter agunt, et eos quoque, quibus maximam diæ-

tæ

tæ partem vegetabilia constituunt, quibusque nomen vini ususque liquorum fermentatorum vix notus est, raro, si unquam, hoc morbo conflictari. Exemplum hujusmodi a viro clarissimo Van Swieten memoriæ proditur. “ A fide
“ dignissimis hominibus accepi, pingui sacerdotio fruentem virum, et veteranum jam podagricum, a piratis captum per biennium inter-
“ grum in triremibus barbarorum remigasse, hoc effectu, ut postea a captivitate redemptus, nimia et molesta obesitate liberatus, nec
“ unquam postea podagra correptus fuerit, licet plures annos supervixerit.”

II. Ea, quæ in corporibus plenioribus statum debilitatis progignunt, ut usus liquorum valentiorum. Quin hic ad podagram generandam plurimum conferat, non etiam ab iis, quos cyathi exhilarantes, inter computationem liberiores, infeliciter securos reddere consueverint, negari valebit, si secum, in momentum, reputaverint, quam efficaciter subitoque actionem ventriculi debilitet et dyspepsiam excitet; quantopere ei

exercitationi, quæ effectus ejus nocivos, magna ex parte, tolleret, obsistat, et vitæ sedentariæ, quæ semper cautè vitanda, et horis nocturnis protractioribus faveat. Quinetiam huic causarum classi merito accenferi possunt, usus alimenterum stimulantium concoctuque difficilium non modicus, qui concoctioni plane inimicus est, et igitur debilitatem facit; studium intensius, quod vitam sedentariam multumque temporis requirit, et corpus exercitatione usita privare, et, ut hæ horæ, quas somno dulci natura consecravit, in cogitatione profunda longaque meditatione consumantur, facere nimis periclitatur. De incolis Laplandiæ, qui ingenium situ et socordia torpescere sinunt, a viro claro narratur, eos “ talem morbum in mundo existere, ne quidem “ somniis audivisse *.”

Causis excitantibus quoque annumeratur venus matura et nimia. Quanquam nonnulli auctores

* LIN. Flor. Lapon. p. 157.

tores * hanc podagram movere posse, negârunt; Sydenhamius, tamen, se hunc morbum juvenibus, qui non parentibus arthriticis prognati sunt, venerem maturiorem colendo, inferri vidisse affirmat. Hoc in causa esse videtur, cur Hippocrates, eunuchos puerosque, ut in historia fuit comprehensum, adversus hunc morbum tutos esse, posteris tradat. Mirum forsitan quibusdam videbitur, statum matrimonii pro una causarum remotarum hujusce morbi, nunquam fuisse habitum, ubi viri veneri constanter, saltem frequenter, inserviunt. Hoc huic deberi potest, quod ei non nimis indulgent, nec limites justos, nec vires corporis excedentes; dum juvenes libidinis effrænatae effectus suos non inhibent, donec vires corporis, usu ejus immodico, ex toto solverunt, et, quo ad delicias, cum vigore et cupidine renovatis, rursus redeant, ad liquores stimulantés decurrunt, qui debilitati jam acquisitæ, in ventriculum protinus agendo, multum adjiciunt. Hinc oriuntur, perspiratio insensilis

* Leger Traite de la Goute.

insensibilis diminuta *, exercitationis adhibendæ impotentia ; concoctio depravata, unde affectus, qui animum in podagra exagitant, pendere merito censentur. Quomodo affectus animi, sibi invicem contrarii, in podagra excitanda conveniant, primo intuitu, mirabile videbitur. Si vero, quantas mutationes et commotiones affectus animi valentiores, et subitanei edere possint, et, quanta sensibilitas nervosa, in corporibus arthriticis, plerumque dominetur, consideremus, nihil causæ esse reperietur, cur, eos hunc morbum movere posse, non existimemus. Forsitan ab hoc pendet, quod vires concoquendi diminuunt. Namque, ut verba Gaubiana adhibeamus, “ Quin docet etiam observatio, cordis arteriarumque motus, calorem, colorem, habitudinem corporis, una tum alterari.” Quomodo huic et hisce casibus, memoriæ proditis †, ubi affectus animi podagram sustulerunt, convenire possit, dicere non audebo.

Calceamenta

* Sanctorius.

† Hildan. Oper. Om.

Calceamenta arctiora, vasa forsitan digitorum minuta comprimendo, morbum movere possunt. Venatio quoque idem præstabit, et, ob rationem subsequenter, quod pedes multo frigori et humiditati objiciuntur; quod omni acri venatori incidat necesse, qui, in voluptate persequenda, omne periculum spernit, et consilio poetæ ex toto obedire videtur.

“ Throw the broad ditch behind you ; o’er the hedge,
“ High-bound, resistless ; nor the deep morafs
“ Refuse, but thro’ the shaking wilderuess
“ Pick your nice way ; into the perilous flood
“ Bear fearless, of the raging instinct full *.”

Hæc est vera venatoris conditio, qui mortem, periculum morbumve despectui habere videtur; semet inclementiæ cujuslibet tempestatis objec-
tat, et ita, pedes, ob agitationem et exercitatio-
nem sudantes, refrigerando, podagram sibi in-
fert. Causis excitantibus, et summo quidem
jure, annumerari possunt sequentia, multa am-
bulatio,

* Thomson’s Seasons.

bulatio, ad defatigationem usque continuata ; evacuationes nimiae consuetæve suppressæ ; cibibus acrior, mutatio a diæta plena ad parcam subitanea ; et denique senectus, quæ corpus ad exercitationem necessariam subeundam parum aptum efficit.

Omnia, quæ supra posuerimus, et quælibet alia, quæ ad debilitatem faciendam accommodantur, causis excitantibus, non sine ratione gravissima, adjici possunt.

CAUSA PROXIMA.

Varias opiniones, quæ, materiam morbificam causam podagræ proximam esse, demonstrandi consilio in medium fuerunt prolatae, nec enumerabo, nec refellere conabor ; quoniam hoc facere, limites angustiores, opusculo hujusmodi præscriptos, longe excederet. Contra, opinionem Cullenianam hic recipiendam judico, et ei ex toto assentior. Ille autem vir clarissimus
trahit

tradit, podagram potestatum moventium, et igitur systematis nervosi, esse affectum, cui conformatio statusque corporis certa adjiciuntur. Nonne hoc magis probabile reddit curatio ejus, ut supra fuit comprehensum, subitanea, a motibus animi, qui systema nervosum exagitant, valentioribus proficiscens?

PROGNOSIS.

Cum famæ et existimationis junioris medici, et successus in vita prosperi, magnopere interfit, ut eventus morborum sagaciter præfagire valeat; nihil unquam de his temere pronuncian- dum, aut parum necessario vulgandum. In podagra vero, cum juniores, et alioquin sanos, invadit, finis faustus audacter prædici potest. Si vero ætate provectiores corripiantur, si morbus sæpe accesserit, si formam abnormem sibi assumat, potissimum si ventriculum, caput aut pulmones occupet, exitus funestissimus, plerisque in exemplis, reformidandus.

D

RATIO

RATIO MEDENDI.

In morbo, qui tantum doloris, quantum podagra, habet, curatio cita et efficax haud dubie in primis omnium votis est. Sed medicina, pro dolor! in hunc morbum sæpe nihil omnino potest; quod observationi Celsianæ prorsus contrarium est, “ ut alimenta sanis corporibus agricultura, sic sanitatem ægris medicina promittit.” Nihil aliud ægroto miserando igitur restat, quam ut, a ratione regiminis diligentissime habita, et exercitatione corporea constanter adhibita, præsidium solum expectet. Si ab usu horum, nullam ob causam, detorqueatur, aliqua levationis dolorum excruciantium spes affulget.

Regularis podagræ curationem, sub hisce duobus capitibus, exequar.

I. Violentiam paroxysmorum, cum subsunt, compescere, et spatium eorundem, quatenus

a salute ægroti non alienum est, brevius efficere.

II. Reditui paroxysmorum, per intervalla, occurrere; vel, si hoc fieri nequit, eos mitiores minusque frequentes reddere.

I. Sydenhamius affirmavit, pro gravitate doloris et inflammationis, paroxysmos breviores, et intervalla longiora fore. Hinc ratio esse videtur, cur ponamus, quemlibet medici nisum, ægrotum levandi consilio editum, supervacaneum, forsitan nocivum esse futurum. Cum vero Cullenus, jure celeberrimus, gradum utriusque modicum sufficere posse ponat, nullus præsentis seculi medicus malorum ægrotantis, suæ curæ commissi, spectator iners immisericorsque manebit, ea breviora reddere neglectui habens, cum in manu sua est, nulla ei injuria illata, hoc facile tutoque facere.

Hoc præstare conandum est, omnes irritationes corporis animique diligenter cavendo, quo-

niam ad statum febrilem, qui hoc morbi stadium comitatur, augendum conferunt. Frigus fugiatur; quanquam regimen antiphlogisticum, quantum ad omnia alia spectat, omnino convenit. Si inflammatio sit permagna, et æger junior valentiorque, ad sanguinis detractionem, sub initia, cum fructu, confugi potest; quæ tamen non reiteranda est, ne nimiam plenitudinem moveat. In illis vero, quibus multum ætatis accefferit, ad eam non decurratur, quoniam tonum systematis nimis diminuit. Hirudines partibus affectis, cum commodo, admoveri, et tutius reiterari possunt. Repertæ fuerunt, violentiam paroxysmorum compescere breviorque efficere, et intervalla præducere *. Calida applicata omnigena vitanda sunt, quoniam morbum repellere periclitantur. Partes laborantes tantum panno laneo pexave lana tegantur, quo vis frigoris ab iis rite defendatur. Si ventriculus sit infirmus, si ægrotus vinum vel liquores spirituosos libera-

liter

* Gardiner on the Gout.

liter potare affueverit, et in morbum iterum iterumque inciderit, modica vini * quantitate ususque cibi animalis, certis limitibus circumscribendo, non ei interdicatur; quanquam hoc regimini antiphlogistico contrarium est.

a. *Cathartica*.—Moris communis fuit, † in exemplis doloris et inflammationis gravium, primas vias iis, quæ continent, levare. Cum vero cathartica corpus magnopere perturbent, et, tonum ventriculo debilitando, hoc in morbo, non parum noceant, in usum caute revocentur. Cum stercoris accumulatio intestina irritare videtur, auxilium naturæ, dum semet hoc stimulo liberare conatur, ferendum est. Hoc optime præstabunt enemata emollientia leniora, quæ in locum hujusce totius medicamentorum classis apte substitui possunt.

b. *Emetica*.—Quoniam ventriculus, hoc in morbo, plerumque afficitur, emetica nonnunquam

* Sherry or Madeira.

† Hoffman.

quam, causam peccantem expellendi consilio, indicari videntur. Cum vero hæc vires ventriculo evidenter convellant, lenia esse, cauteque adhiberi debent.

c. *Sudorifica*.—Jam fuit comprehensum, in parte hujus opusculi superiore, excretionem materiæ pedum perspirabilis suppressam venientem morbum præfagiisse. Igitur, non sine ratione gravi, concludi potest, eandem restitutam dolorem, tensionem et inflammationem laborantis partis minuere, et ita paroxysmum breviorum, efficere posse. Sudorem vero calidis stimulantibusque medicamentis elicere minime conandum est, quoniam motum sanguinis multo rapidiorem reddunt. Consilio enim nostro multo melius respondebunt potiones diluentes, e sarsaparilla, sassafras, &c. compositæ.

d. *Opium*.—Hoc et interne et externe fuit adhibitum. Si multum ætatis ægroto accesserit, si morbus sæpius invaserit, si signa febrilia fuerint sublata, præsidium promittit; etenim ad
somnum

somnum comparandum et ad eundem tranquillum reddendum, ad gravitatem doloris levandam sudoremque lenem movendum, qui longitudini paroxysmi inimicus est, mire accommodatur. Id vero, externe applicatum, pro remedio admodum ancipite, et, in spatium temporis admodum breve, tantum utili, si hoc modo prodesse concedatur, habeo. Quod idem de reliquis applicatis externis, qualia sunt camphora, punctio urticarum, combustio e moxa, epispastica, olea aromatica, balneum calidum, cataplasmata emollientia, dici potest. Idcirco omnia hæc remedia caute adhiberi, si non ex toto, in hoc morbi stadio, a praxi relegari, debent; quoniam, ut podagra retrocedat, facere admodum periclitantur.

e. *Rubefacientia*.—Compluria discutientia summis laudibus fuerunt elata, utpote quæ ad tumorem et rigiditatem, quæ paroxysmo supersunt, resolvenda et dissipanda efficaciora esse videantur, quam corporis exercitatio, et fricatio eidem summo constanter admota.

2. Proximum est, ut ad remedia, per intervalla adhibita, considerata progrediamur.

Cullenus podagræ, etiam in iis, qui ad eam, ob labem hæreditariam, proclives sunt, vitam sobriam agendo, diæta tenuiore utendo, et semetipfos defatigationi corporeæ affuefaciendo, obviam iri posse existimat. Hinc, non sine ratione, sperare possumus, morbum in his casibus, qui a causis excitantibus solis, supra comprehensis, proficiscuntur, feliciter posse depelli. Si ægrotus tantum semetipsum vita servitutis et doloris liberare velit, in ratione victus subsequente perseverare, et ab ea nunquam deflectere sibi in animum inducat.

1. Exercitatione.

2. Abstinencia.

3. Temperantia.

1. *Exercitatione.*—Hæc viribus, ætati, et constitutioni ægrotantis corporeæ, pro rata ratione, respondeat. Sit ea, quæ ei maxime placet et
arridet;

arridet; quod ut ad eam, singulis diebus, decurrat, faciet. Nunquam tam longa aut violenta fit, ut ei debilitatem inferat. Quoniam ab usu ejus constante, sed modico, solo curatio morbi dolentis speranda. Exercitatio corporis, si, cum commodo, ad eam possit decurri, qualis est ambulatio, sub divo puro, sicco et aperto, cuilibet alii anteferenda; quod motum sanguinis accelerat, omnes secretiones et excretiones promovet, et tonum ventriculo corroborat, unde concoctio restituitur. Dici quidem potest, majorem alimenti quantitatem, potestatem concoctionis hoc modo augendo, necessario sumptum iri; quod plenitudinem augere periclitabitur, cui occurrendi causa ad exercitationem fuit decursus. Cum vero cibus animalis sit, qui hanc conditionem progignit; eum fugiendo, omnibus malis, quæ alioquin timenda forent, facile obfisti potest. Cum ætate provectiores et infirmi exercitationem corpoream tolerare nequeant, rheda equove vehantur. Hæc species exercitationis posterior a Sydenhamio, utpote quæ ad exercitationem corpoream quam

E

proxime

proxime accedat, magnopere laudatur. Hic auctor celeberrimus quam minimum requiei senibus, nisi exercitatione utantur, promittit.

- " Begin with gentle toils ; and as your nerves
- " Grow firm, to harder by just steps aspire.
- " By toil subdued, the warrior and the hind
- " Sleeps fast and deep : their active functions soon
- " With generous streams the subtle tubes supply :
- " And soon the tonick irritable nerves
- " Feel the fresh impulse, and awake the soul.
- " The sons of Indolence, with long repose
- " Grow torpid ; and with slowest Lethe drunk,
- " Feebly and ling'ringly return to life,
- " Blunt every sense, and pow'rless every limb *."

2. *Abstinencia*.—Cum diæta plenior illis, qui parum exercitationis adhibent, obfit ; ad podagram proclivibus, qui exercitationem plerumque averfantur, quorumque ventriculi infirmi largam cibi quantitatem concoquere nequeunt, detrimento fore, evidens et manifestum est. Igitur diæta levis concoctuque facilis fit, et e media materia confet, nec adeo nutri-

mento,

* Armstrong.

mento, ut debilitatem faciat, destituta, nec, contra, tantum nutriminis, ut plenitudinem creet, habens. “ Impura corpora quo magis
 “ nutris, eo magis lædis.” Lac, utpote quod et animalis et vegetabilis regni particeps sit, in hisce exemplis, est adhibendum. “ Omnium
 “ rerum, quas cibi causa capimus, liquentium
 “ maxime alibile *.” Huic adjici potest panis, e feminibus farinaceis confectus, qui est substantia vegetabilis, non parum nutrimenti præbens, et ægrotum hisce malis, quæ ab usu cibi animalis originem deducunt, minime obiciens.

“ Th’ unbounded taste I mean not to confine
 “ To hermit’s diet, needlessly severe.
 “ But would you long the sweets of health enjoy,
 “ Or husband pleasure, at one impious meal
 “ Exhaust not half the bounties of the year,
 “ Of every realm †.”

3. *Temperantia*.—Licet ratio, constantissima et

E 2

diligentissima,

* Varro de Re Rustica.

* Armstrong on Health.

diligentissima, exercitationis et diætæ habeatur ; nihil omnino tamen valebit, si ægrotus nimiam liquorum inebriantium quantitatem sibi indulgere pergat. Namque, si intercapedinem hujusce morbi bene longam sibi comparare velit, liquores fermentatos vitet necesse est, qui tonum systematis, et ventriculi potissimum, lædunt. Pura et mollis aqua igitur potio esse videtur, quæ ad reditum hujus morbi præcavendum optime accommodatur. Igitur, si juniores in hac victus ratione perstabunt, et causas excitantes defugient, diu vivent angores ejus ignorantes. Cum vero regulas, modo propositas, seniores et infirmi difficulter prosequi valeant, et, licet iis, ex toto, pareant, a periculo minime vacui sint, et secum esse non possint, nulla mutatio temere facienda est. Namque a diætâ animali ad vegetabilem subito migrare, et aquam puram fontanam in locum vini generosi substituere, constitutioni firmissimæ periculum inferre potest. Igitur ad habitum corporeum, et ætatem constitutionemque ægrotantis curiosissime attendatur ; quandocunque ulla, in victus ratione,

tione, mutatio ullius momenti instituenda est. Tarde et gradatim fiat, et nunquam non statui corporis præsentis quam exquisitissime accommodetur.

“ I would not daily taste,
“ Except when life declines, even sober cups.
“ Weak withering age no rigid law forbids,
“ With frugal nectar, smooth and flow with balm,
“ The sapless habit daily to bedew,
“ And give the hesitating wheels of life
“ Gliblier to play *.”

Cum ægrotantes ad talia remedia, qualia minus doloris, in operatione, movent, et præsidium præsentissimum afferunt, voluptatibus nulla ex parte interpellatis, quærenda, sponte naturæ, impellantur; minime mirandum est, ægrotos, podagræ obnoxios, qui vitam luxuriosam et voluptariam agunt, remedia hoc genus, labore diligentiaque indefessis, explorare solere. Multa specifica igitur, quo votis eorum indulgeretur, excogitata fuerunt, qualia sunt pulvis Portlandicus, aqua calcis, terræ absorbentes, et alkali fixum sub variis, quæ adhibentur, formis.—

Cæterum

* Armstrong on Health.

Cæterum ex omnibus, de hoc fale præparatis, nullum plus auxilii, in reditu hujusce morbi præcavendo, quam id, quod aqua aerata appellatur, promittit. Quantum ad quodlibet ex aliis remediis, modo comprehensis, attinet, nihil aliud, in summa, quam mala necessaria sunt, et hodie neglectui, ex toto habentur; præterquam ab histrionibus, qui specifica sua, coram plebecula, orationibus ventosis constanter venditant. Quoniam durities alvi tono ventriculi nocere, et ita ad paroxysmum podagræ ciendum non parum facere periclitatur; huic, per laxantia leniora, occurrere conveniet. Formula subsequens huic consilio optime accommodari videtur.

R. Magnes. Ust. ʒij

Gum. Guaiac. ʒj.

Pulv. Rad. Rhei. ʒij.

Pulv. Myrrhæ ʒfs.

Syr. Croci. Q. S. M. ft. Electuar.

Capt. Mol. N. M. pro R. N.

Curatione

Curatione podagræ regularis nunc ad finem perducta, proximum est, ut atoniæ propriam tradam.

Cum hæc in corporibus debilitatis potissimum sese ostendat, ad tonica et omnia remedia, quæ vel systema corroborare, vel tonum ipsi ventriculo reddere possunt, decurratur, qualia sunt exercitatio modica, vel ambulatio, vel equitatio, prout ægroto placuerit. Balneum frigidum est tonicum anceps, in hisce exemplis, et caute adhiberi debet. Cibus a regno animali petatur, et quam maxime nutriat. Vinum, modica quantitate, ægroto non denegetur, quale est Madeirense vel Xerense. Ei omnibus liquidis, quæ dotes acidas habent, et cibo similis naturæ interdicator. Si vinum acorem in ventriculo gignat, liquores spirituosos, ex aqua diluti, sunt adhibendi. Amara et aromata tonum ventriculi, præsertim cortex Peruvianus, firmare reperiuntur. In usu vero nec horum, nec illorum, diu persistetur. Rubigo ferri, in hisce casibus, palam cuilibet alii tonico præripere videtur. Sub
initium,

initium, dosibus modicis detur, et quantitas ad drachmam, intra spatium viginti quatuor horarum, gradatim augeatur. Emetica leniora, quod nullis concoctionis depravatæ signis molestis occurratur, quæ subesse possunt, danda sunt. Et alvus dura, per laxans supra positum, tollenda est, dum frigus caute fugiendum. Hæc remedia ad morbum fugandum accommodatissima esse reperientur.

Retrocedentis.—Si ventriculus, vel intestina, hoc in morbo afficiantur, morbum per stimulantia potentissima depellere conandum est, qualia sunt vinum meracum et valentius, aromatis imbutum, et liberaliter assumptum, calidum. Si hoc non præsentaneum levamen adferat, ad stimulum potentiores confugiendum est, qui in liquore spirituofo reperietur, qui, apud Hibernos, *Usquebaugh* appellatur. Hic, poculis plenis sumptus, auxilio præsentissimo esse reperitur. Alkali volatile, camphora; assafoetida, aromatis adjuncta, in hoc morbo, prodesse quoque reperiantur.

periuntur. Si vomitio accedat, eam primum haustus aquæ calidæ, cum vino mixtæ, sustineant; deinde purum vinum, et denique opiata, sumi debent. Quæ omnia, cum successu prosperrimo, dari possunt; quamvis non, pro certo, salutem spondent. Si diarrhœa superveniat, eam, in aliquantum temporis, jusculi calidi dilutioris copiam largam dando, promovere conveniet. Postea, usus opii non minus, quam in exemplo priore, proficere reperietur.

Cum pulmones, sub forma asthmatis, invadit, moschus, æther vitriolicus, epispastica pectori adnota, et omnia alia antispasmodica potentiora, in usum sunt revocanda, et in his fiducia sola nostra est collocanda. Si hic morbus ad caput recedat, et ibi vertiginem, dolorem, delirium, apoplexiam paralyfinve progignat; epispastica capiti protinus admoveantur, crura diligentissime fricentur verriculo, quod floribus sinapi siccis fuit oneratum. Si hæc non morbum levent, epispastica pedibus sunt applicanda; et,

si hæc omnia nihil valeant, de ægroto actum et conclamatum est.

Podagræ aberrantis.—Cum in corporibus, quæ ad podagram sunt proclivia, inflammatio quodlibet e visceribus internis occupat, quin arthritidis effectus sit, asserere minime dubitare debemus. Et eidem occurrent sanguinis missio, et omnia alia, quæ ad inflammationem earundem partium, quæ ab aliis causis proficiscitur, idiopathicam tollendam accommodantur.

Si renes afficiantur, quæ remedia in morbis horum organorum, aliunde originem deducen-
tibus, conveniunt, eadem, rebus ita se habentibus, plurimum auxilii promittunt, et protinus in usum revocari debent.

F I N I S.